

Та, що перевертає пінгвінів

Ганна Осадко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Та, що перевертає пінгвінів
Континент як палата — перемерзле мовчання і номер шостий,
У цукровій хатинці живуть два вар'яти — це ми з тобою,
Чорну нічку піврічну довго гріємо в роті, міцну, як «Шустов»,
А на ранок виходимо звично на кухню униз головою.
Наш нехитрий сніданок — безголовий, як я, — pescafe, мівіна,
Двері снігом присипало, нікуди не спіши, виціловуй груди,
Перелічуй губами хребці... За нами стежать пінгвіни
У віконечко станції. Пахне липовий чай. Пахне грудень.
До Мідвінтера довго. І мед у стільниках замерза настільки,
Що стає бурштином. Стільниковий зв'язок відсутній.
Стукай в рейку.
Годуватиму пінгвінів, наче курей. «Ціпу-ціпу!» Кілька
Замість проса — особливості птахівництва за протокою Дрейка.
Аероплан пролітає. Білі крила фанерні. І ти у ньому
Усміхаєшся, махаєш до мене рукою, наче ангел раю,
Моя пінгвіняча згряя, що перевальцем ішла додому,
Задирає цікаві голови. Високо-високо їх задирає.
А потім пінгвіни падають на свої чорні кремезні спини,
Лежать на снігу безпорадні, як, припустімо, мішки з мукою,
І дивляться в синє небо. Я падаю біля них, і мрію про сина,
І проводжаю тебе поглядом. І тебе вже нема наді мною.
Та залишились пінгвіни. Це ж халепа, погодься, — отак упасти!
І я заходжуся їх, чорно-білих, як доля, перевертати,
Піднімаю (бо хто, як не я?), струшую сніг, ставлю на ласти,
І ми повертаємося снігами до нашої рукавички-хати.
...І розплутую кольорові сні, як клубочки, і ніч минає,
І чекаю червоних вітрил, або крил — що одне, по суті,
І щоранку, годуючи пінгвінів, тебе виглядаю,
І пір'інка аероплана кружляє у звітрений каламуті.

• • •

Далі — у повній книжці «Та, що перевертає пінгвінів».
nashaknyga.com.ua